

Jean de loze werker

Fulco's intuities

FULCO'S

INTUITIES

JEAN
DE LOZE
WERKER

- Inleiding : " Blijven is nergens ."

- Een beslissing : de loze werker

- Loos , zwart als kolen

- Fulco's intuities

- Verantwoording

" Blijven is nergens ."

R.M. RILKE

Het lijkt erop dat wij, die bij een hoogontwikkelde cultuur horen, iets belangrijks willen bagatelliseren of vergeten, namelijk:

hoe snel en hoe vaak de mens zijn titel van 'menselijk' en 'beschaafd' verliest. Alsof onze menselijke geschiedenis niet genoeg getuige is geweest van onze krankzinnige daden en innerlijke chaos.

Zijn eeuwige lot dragend, "Ein Mal, ist kein Mal" moet de mens van onze generatie niet alleen leren leven met het vooruitzicht van zijn dood als individu, maar wordt hij bovendien geconfronteerd met de dood van de gehele soort.

Nu, in een tijd waarin televisie, ruimtevaart en electronica onze horizon bepalen, waarin een geprononceerd bewustzijn van tijd en tijdelijkheid van het menselijk bestaan in de vorm van catastrofale toekomstvisioenen alles doordringt, heeft de wetenschapper zijn handen vol werk.

Daartegenover heeft de mens die kunst wil maken een hoeveelheid aan technische hulpmiddelen kunnen ontwikkelen, van de hoogste electronica tot de mooiste penseel. Met al zijn creatieve vermogens is hij op zoek naar zijn beste reactie op onze maatschappelijke situatie waarin informatie door oppervlakkigheid en vluchtigheid uitblinkt en waarvan het spectaculaire karakter ontbloot is van iedere diepere menselijke waarneming.

In die situatie lijkt het me, dat de kunst geroepen is een belangrijke rol te spelen in de uitdrukking van het potentieel van de menselijke geest. Ik deel dezelfde mening als A. Tarkovski en geloof ook dat de kunst altijd het wapen van het individu is geweest tegen de materiële bedreiging van zijn geestelijk ideaal. De kunst heeft zich niet met toeval in een context van mythologische ideeën of religieuze doeleinden ontwikkeld, terwijl zij bewust en onbewust de idee van harmonie in een tegenstrijdige wereld in leven hield.

Al eeuwen lang maar nu steeds meer, gelooft het 'establishment' dat het beste middel om te overleven is, ons te laten geloven dat wij in een steeds betere zekerheid verkeren. Ondanks alle contradicties die pal voor onze neus liggen, probeert onze elitaire groepering alle structuren en normen die nog te redden vallen, in stand te houden.

En als dat gebeurt zal de kunst tot een vaste maatstaf en een holle norm vervallen.

Het lijkt erop dat wij die tot een hoogontwikkelde cultuur horen, hebben of willen vergeten wat die impuls om kunst te maken betekent. Het lijkt erop dat wij op een comfortabele weg willen blijven doorgaan alsof er niets aan de hand is.

Ik denk dat er wel iets aan de hand is, want er schuilt iets achter de opvatting dat kunst binnen een moderne en complexe maatschappij geroepen is ons een enorme dienst te bewijzen. Dat zij overal in de theaters, in de galerieën, de musea, in de concertzalen en nu zelfs in de keukens of de mode zaken de suprematie van het individu moet bevestigen, dat de intuïtie van de kunstenaar hem moet leiden naar een culturele ontdekking die voor iedereen geldig is.

Het is juist een perversie te denken dat alle mensen door hun kunstmakerijen hun intuïties in kunst kunnen omzetten. Want jammer genoeg is de idee dat kunst iets belangrijks te zeggen heeft voor wie zich daartoe openstelt, vaak tegen de draad in uitgelegd: een ieder die geleerd heeft zijn penseel in de verf te soppen, zou iets belangrijks toe te voegen hebben aan het begrip dat de mens van zichzelf en de wereld heeft. En dit opent dan de weg voor de waardering van alle ziektes, vergissingen en nederlagen van onze geest. Ofwel kunst is een vrijetijdsbesteding die de mens laat ontsnappen aan het eentonige leven in een massamaatschappij. Ofwel kunst is een uitdrukkingvorm, de belichaming van een poging om een hogere integratie binnen onszelf en onze maatschappij te bereiken. Ik denk dat kunst niet allebei kan zijn en dat er een duidelijk verschil benadrukt moet worden tussen wat kunst wel en niet is. Om onze zijdelingse frustraties en intuïties te botvieren, kunnen wij genoeg andere activiteiten bedenken, zonder al die activiteiten direct kunst te noemen.

We hebben zeker een punt bereikt dat wij zonder techniek niet verder kunnen, maar tegelijkertijd heeft de techniek voor een enorme atrofie van ons creatief vermogen gezorgd en van onze geest een imbeciele machine gemaakt. Dit alles opent de deur naar het welzijn van de massamaatschappij, naar de massacommunicatie, maar doet tegelijkertijd de deur dicht voor onze kansen een esthetische ervaring te beleven. De esthetische ervaring, of beter de schoonheid van de kunst bestaat alleen maar als wij haar buiten schot houden van elk idee van prestige of succes en als wij haar beschouwen als een maatschappelijk versiersel van zekerheid en welvaart. In deze benadering bestaan geen kant en klare antwoorden die ons zeggen wat wij moeten zien, voelen of denken, maar zou ons wel de gelegenheid kunnen geven om een poging te doen onszelf als zelfstandige en unieke personen te willen realiseren. Dat is een bovenpersoonlijke ervaring die wat persoonlijk is noch schendt, noch vermindert. "Want het schone is niets dan het juist nog door ons te verdragen begin der verschrikking, en wij bewonderen het zo omdat het, onaangedaan, versmaadt ons te vernietigen." (R.M. Rilke, de elegieën van Duino) De schoonheid leidt ons tot aan de grenzen zelf van het bestaan, verplicht ons deze grenzen te erkennen. Maar tegelijkertijd opent zij voor ons de visie van een wereld waarin wij onze grenzen zouden kunnen overschrijden en onze angsten zouden kunnen overwinnen - met liefde en offers. Er bestaat geen kant en klare oplossing maar ik geloof nog steeds in de uitspraak van Picasso: "De wereld is voor ons openge-scheurd, alles is nog te doen en niet over te doen." In de loop van mijn leven heb ik steeds duidelijker het gevoel gekregen dat mijn etiket van 'menselijk' en 'beschaafd' zoek geraakt was, en dat ik moest proberen het terug te vinden. Ik besloot mijn bewusteloos werk te staken en werd "loze werker". Ik begon te schilderen, als een kind, met mijn handen en vingers, want een opleiding heb ik niet gewild.

Ik denk niet dat er een crisis of keerpunt in de kunst is, maar ik denk wel dat wij in een crisiswereld leven en dat een keerpunt nodig is. Moeten wij, in een tijd waarin de wereld in een enorme stroomver-zoiling is geraakt, blijven doorgaan alsof er niets aan de hand is? Moeten wij blijven wachten tot er een waarlijk machtig schizo-fren opduikt, die de werkelijkheid echt niet meer kan aanvaarden en dan maar op de knop drukt?

De overtradities van de mensheid, zoals die uit India, China, Egypte, Zuid en Noord Amerika en het oude Europa hebben mij geholpen in te zien wat de werkelijke oorzaak van verdringing is, wat de oorsprong van verheerlijking van verlangens is: de ijdelheid. Bovendien hebben zij mij tot een ontdekking gebracht: dat, als je verkiest de zelfzucht op te geven, verzaking en innerlijke offer geen pijnlijk opgelegde ascese meer zijn, maar dat je het boeiende en verhelderende besef krijgt dat de werkelijke betekenis van 'sacrificium' (offer) heeft: 'heel maken', 'heilig maken' (sacrum facere).

Wij moeten ons herinneren wat een individu is (van het Latijnse individuū: het ondeelbare). Wij moeten de fundamentele kennis herontdekken die het mensenras duizenden jaren terug verworven heeft en waaraan de herinnering verloren is gegaan in de nacht der tijden. We hebben er de verwarde herinnering van geërfd en wij moeten ze weer aan het daglicht brengen, want:

"Wordt het niet tijd dat wij, liefdevol, afstand doen van het liefste en het sidderend doorstaan: zoals een pijl de schok van en pees doorstaat, om in de afzet zijn wezen samen te dringen tot meer dan hij is? Want blijven is nergens."

Jean-Jacques Lequeux

voortaan Jean de Loze Werker

Een beslissing : de loze werker

daglicht nachtlicht
vrouwenlicht lichtend pad

zonder spoor
donker somber
slacht andermans oor

liefde eindeloze lonker

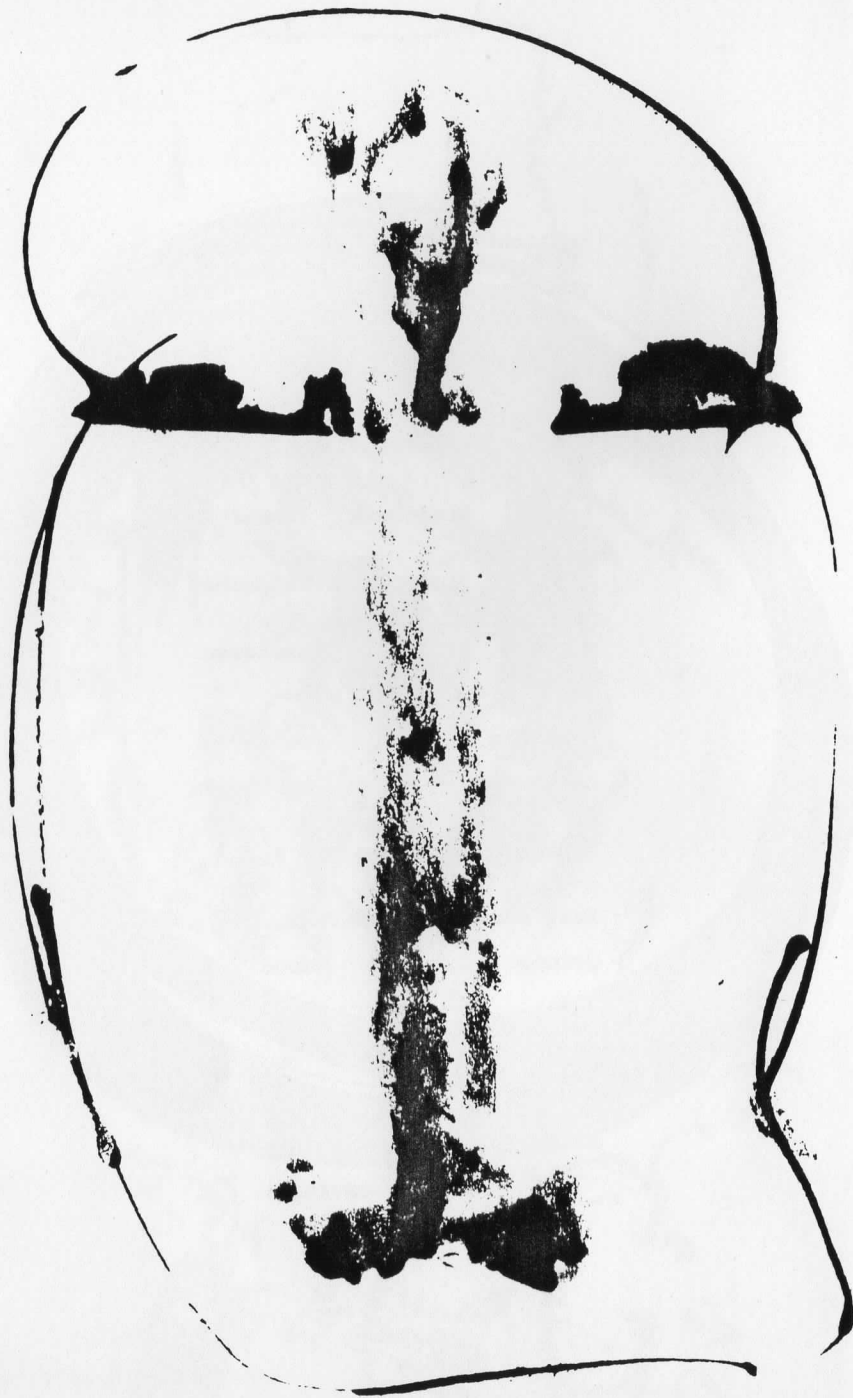
Jij , de andere vriendschap

vandaag gisteren
 ogenblik
gelukkig verloren
hervonden vervlogen

Broeder , waar ben jij ?

laat ons op deze wereld ,
gelogen dood
 verlamd

ontwaken
samen
dronken van dwaasheid
 zonder omvang !

ik IK (n)iemand
 onbepaald en oneindig
stoot bepaalde eindige dood
 afstotelijke dwaasheid

ik wil Jij Wij
 SAMEN BESTAAN

weg van het zuchten der mensen
het binnenste en het buitenste
der dingen accepteren
in de omwenteling

 de onwerkelijke buitenkant
 van het mogelijke ,
verankerd in de zee

 verbeelde vervoering
zonder golven en onbegrensd

 verloren
in de dwaasheid van er te zijn ;

afhankelijkheid wrede solidariteit

ik hou van je

vereend verscheurd gespleten

tot onmenselijke geworden eendracht

ik wil je ik heb je gevonden

maar ik besta ik ondervraag mezelf

ik wil het andere zoeken , de anderen ,

de menselijke kloof overbruggen

de chaos van de dwaasheid doen barsten

ik heb geen honger meer

verwoestend ruk ik op

 bloot
in mijn eigen zelfzuchtige duisternis
 overtuigd

van een zucht naar broederschap

leven kiezen verleiden sterven

ik denk niet meer

vergeet me ...

menselijke warmte
verdorven
eerbiedige warmte van onmaatschappelijke waarden
verscheurd door de wilskrachtige
verwachtingen
van onherroepelijk verval
het ene en het andere
iets anders
de ander
JIJ , onwerkelijk waarde
dwaasheid zonder mensheid
vernietigd door jouw ontluikende wil
geleid door de kunstmatige kunst
van het scheppen van schijn
zie ik je, voel ik je, zoek ik je, verlies ik je
bloot
uitgebartsen gekwetst
de walging overstroomt mijn zinnen
dronken van de broederlijke dwaasheid
wil ik de goddelijke anarchie verzinnen
van een zielsgesteldheid
geboren uit een wanhopige zucht naar
vrijheid .

onwerkelijke beelden

ware bloedige dromen

rode troosteloosheid

bewusteloosheid

zinloosheid

leven zonder einde , zonder mensen

zonder jou , broeder

onweerstaanbare dwangidee

eenduidige zin der mensheid

verscheurd

gespleten vuil

beroofd

onthoofd :

werkelijkheid rechtvaardigheid dwaze waarheid

onwerkelijke neerval

veranderlijke wil

je moet met je emoties meester worden

zonder waarde

maatstaf

grondslag

in de gebarsten maatschappij

in de dwaze afgrond

van de geest

van vriendschap.

Loos , zwart als kolen

Omwille van jou ...

voeten vooruit
met een terugblik
op de schim van mijn verleden ,
toekomstige utopia
van een naieve vrijheid ,
hart verscheurd en
ogen uitgestoken
door de menselijke grenzen ,
dronken van de gekende lucht
uit het land ,
uit mijn land ,
in de schaduw van de dood
wens ik jou , Fulco ,
de broederschap .

Fulco's intuities

Kleur : Blauw , Rood , Groen , Geel

Vanuit de bewuste chaos van mijn mannelijke kleuren
verzin ik een vrouwelijk werkwoord dat onbewust is .
het blauw van azur dat mijn zwartgetwijfelde ogen streelt
duikt in de afgrond van de kosmische , drassige bodem ,
en hervindt het rood van de aarde , van mijn aarde ,
mijn aard , gloeiend van ongekende waarde ,
maar voor niemand onbekend .

Loos steek ik mijn hand uit :

ik moet die roodgloeiende aarde bewerken ...
Omwille van het leven , een keus (de vrijheid)
om te willen , om te weten hoe te willen .

Ik kan de roodgloeiende aarde bewerken
tot een mooie baksteen .
maar dan krijg ik een rood , droog als as ,
dood ;

mij ontbreekt het waterblauw ,
het blauw van de hemel ,
het gevoelige blauw van mijn ziel .

Mijn onbewuste wil het mengen met het rood
van mijn gloeiende aard , om zo mijn groen te krijgen ,
diep groen , levend groen

dat naar het warme , gele , kosmische licht verlangt ,
het alles bewuste licht van mijn ziel .

Mijn willekeurige kleuren zijn
het archetypische wit binnengedrongen

Het werkwoord

Hebben of zijn ?

Het antwoord bevindt zich in de vraag .

Ik heb een vrouw , of ik ben een vrouw ,

ik heb een kind , of ik ben een kind ,

ik heb een man en een vrouw , of

ik ben een man en een vrouw ,

ik heb de wereld , of

ik ben de wereld .

Zijn of niet zijn

is inderdaad de vraag !

Moet de vraag voorgoed gesteld blijven

waarop wij allemaal het antwoord kennen :

een offer brengen , een offer willen brengen,

een offer willen zijn .

Hebben of zijn ?

Het antwoord bevindt zich in de vraag .

En als ik de vraag ben

bevindt zich het antwoord voorbij het zijn .

Het niets , het oneindige ?

Nee , het begrensde zonder grens ,

het eeuwige heden ,

doorzichtig ,

Het Offer .

Ik ben Noe ,
de koe van de egyptenaar of de hindoe ;
maar bovenal de menselijke koe .

Ik herkauw . . .

Waarom zou ik elke dag mijn uier schenken
om dorstigen te laven ?

Toeval of noodlot ?

Nee

De Wil

Zoeken , denken te zoeken ...

Wat zoeken ? Het leven ?

De schoonheid van het leven ?

Neen , ik zoek niet , ik denk niet .

Het leven heeft mij bedacht

en ik herdenk haar elke dag ;

Schilderijen :

Vanaf de springplank

Schilderijen

Vanaf de springplank

Schilderijen

Vanaf de springplank

van mijn innerlijke chaos

duik ik weer op

met tal van spiegels ,

mijn eigen afbeeldingen

die een kaartspel vormen ,

een persoonlijke tarot .

Fulco onthoofdt me met dit spel , spel spel ,

zodat ik nu mijn eigen IK

ben kwijtgeraakt .

ben
Ben ik dan dood ?

ben
Ben ik dan dood ?

Ben ik dan dood ?

Nee , dat is een illusie .

Fulco is het einde van een illusie ,

Het leven , de wil .

Ik ben Nee , dat is een illusie .

Fulco is het einde van een illusie ,

Het leven , de wil .

Begin Ik ben Nee , dat is een illusie .

Fulco is het einde van een illusie ,

Het leven , de wil .

Geen Begin Ik ben gereed ,

ik schilder .

Geen Begin of einde ?

Geen van tweeën , een .

ogenblik

dat leeft ,

een een een schilderij .

AMIN AMIN AMIN

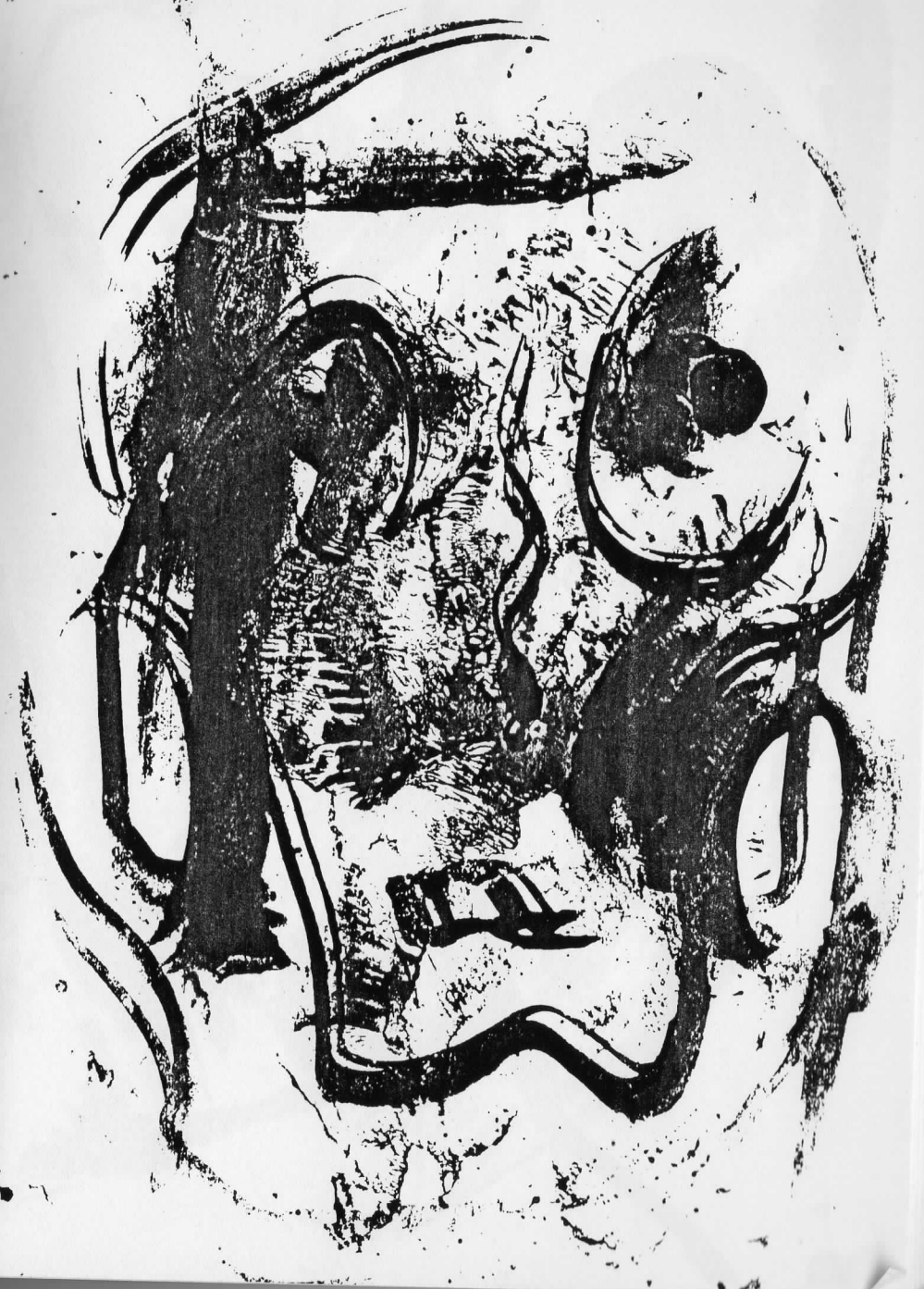
AMEN

AMEN OM

AMEN OM

OM

Ik ben , dus ik denk niet .
Denken , schudden , zich voelen schudden .
Zien : zich zien voelen ,
zien met handen , denken met voeten ,
genietend ?
Nee , mijn fallus heb ik verloren in de melkweg .
Dus , wat denk ik ?
Ik bedenk mijn schaduw , ik verbeeld mijn spiegel ,
maar begrijp niet waarom
ik denk te zien met mijn ogen ,
te voelen met mijn handen
te genieten met mijn fallus , te denken met mijn verstand .
begrijpen , denken te begrijpen :
de ene gedachte is de andere waard .
Dus , wat denk ik ?
Mijn verstand , wat wil dat zeggen ?
overdag regelt het alles en
's nachts heeft mijn ziel weer alles ontregeld .
Bij daglicht denk ik mijn schaduw te begrijpen ,
mijn schaduw begrijpt me bij maanlicht niet meer
Ben ik een lichte vrouw met overmaat aan logica , of
een man met overmaat aan gevoelens ?
Overdag verheldert de lichte vrouw mijn schaduw ,
mijn schaduw veheldert des nachts
mijn mannelijke gedachten .
Wat ben ik anders dan een schemerlicht ,
een " clair - obscur " :
ik ben het een en het ander ,
dus twee en drie tegelijk
en één , want in feite ben ik
in mijn geest
androgyn .

Wie is Fulco ?

Mij is Fulco niet .

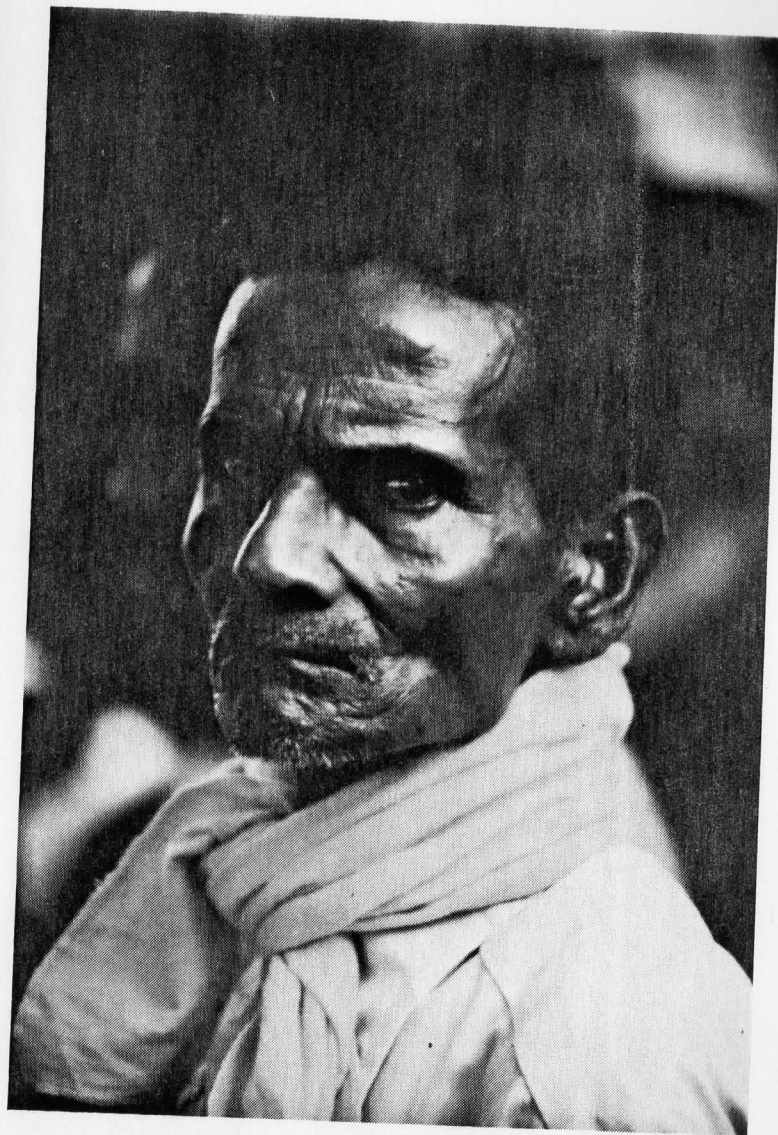
Jou misschien ? Nee , jou ook niet .

Ben ik dan jou ?

In ieder geval ben jij mij ,

de ander ,

de ander die ons één maakt .

Verantwoording

Conclusie en verantwoording .

Waar gaat dit boek over ? Fulco ? Intuities ?
Iemand , een onwetende ? Een domme, een onbekende ?
Iemand die steeds zoekt om te zoeken ? of iemand die zoekt
om iets te vinden en iets te willen weten ?
Picasso zei eens : " ik zoek niet , ik vind " , en daarmee
hij had "de oplossing" gevonden : je vervangt het zoeken
door het vinden en je hebt geen last meer van alle vakjes
, van alle regelementen , van alle stijlen , enfin van de
Moraal .
Fris als een kind , jong als een ochtend bloem , bewerkte
hij gevoelig alle akkers van de kunstgeschiedenis en van
het leven .
Met de kracht van een stier , koppig als het paard van
Christus of dom als de ezel Iai , de zonnegod van ons
oeroude Egypte , werkte hij vurig door tot dat de moeder
aarde hem de laatste adem ontnam .
Hij was een groot persoon , een individu niet meer en niet
minder , eenvoudig , een pracht mens en toch een gevangene
in eigen land , een wilde , een woest mens in Europa .
Nu , anno 1987 , is de laatste boom van Joseph Beuys in
Kassel gepland en het blijft een uitdaging om een
verdere aanvulling op zijn antwoord op de volgende vraag
te geven : "In het oude Egypte , maar ook in de
middeleeuwen , was iedereen - of hij koning was of slaaf -
zich bewust van een totaal . Een totaal waarin symboliek ,
mystiek en mythe begrippen waren waar iedereen mee leefde.
Is de tegenwoordige mens niet zozeer van deze waarden
weggegroeid , dat hij er nauwelijks meer voor bevattelijk
is ? - Ja , wanneer de mensen er zover van zijn
weggegroeid dan is het natuurlijk moeilijk dat weer in een
andere richting te sturen . Daarvoor moet je bijna
bovenmenselijke krachten ontwikkelen . Niet alleen de
enkeling die hiervan doordrongen is , maar ook alle andere
die er mee te maken hebben , moeten in feite deze
bovenmenselijke prestatie verrichten . De hele mensheid
moet deze bovenmenselijke krachten ontwikkelen om mensen
te worden , die verder kunnen gaan dan de huidige stand
van zaken . Maar , juist omdat dit bovenmenselijke
krachten vergt , zal het zo zijn dat als de mens er in
slaagt deze krachten op te brengen , hij in staat zal zijn
op een hoger niveau te komen . En dus werkelijk Übermensch
te worden . Hier verschijnt het beeld van Nietzsche . De
Übermensch betekent in feit niets anders , dan op een hoger
bewustzijnsniveau te komen . Het probleem is echter : zijn
de mensen vanuit hun eigen vrijheid in staat om via hun
eigen bewustzijn op dit niveau te geraken . Of zijn de
mensen voor eeuwig afhankelijk van de machtstendenties in
de geschiedenis".

Beuys gaat er van uit dat de mens de vrijheid heeft om dit bovenmenselijk niveau te bereiken , dat in feit de weg vrij is , dat de verbrede kunstbegrip voor hem de weg is , en dat het een kwestie van vitaliteit is , van willen leven: " Dat wil zeggen , dat de methode , het materialistische , mechanische productiewezen is absoluut bankroet . Het gaat er om of de mens andere ideeën tegenover de bestaande wil stellen ."

Binnen dit kader komt de occidentale mens van de XXste eeuw als een volstrekt wisselvalig en onbestendig persoon voort. In een onophoudelijk beweging of liever een voortdurend rusteloosheid blijkt hij iemand te zijn die zijn evenwicht niet kan vinden , en gezien het feite dat hij het niet kan , weigert hij te erkennen dat dat het mogelijk zou kunnen zijn , of gewoonweg wenselijk , het te willen zijn ; en trekt hij bovendien ijdelheid van zijn onmacht . Deze wisselvaligheid waarin hij ingesloten is , waarin hij zich vermaakt en waarover hij niet eist dat het hem naar een bepaalde doel zou leiden , bemint hij het ansich : dat is wat hij de "vooruitgang" noemt , alsof het in onverschillige welke richting zou moeten lopen om veilig en zeker voort te gaan . Hij denkt zelfs niet aan zich af te vragen in welke richting voort te gaan . Deze verstrooiing in de menigvuldigheid is de direct konsekwentie van deze wisselvaligheid , zonder principe en zonder doel . Wij noemen het "verrijking" van ons erfgoed . Deze lust naar de inspanning is de "versiering" van onze maatschappelijke materialische vooruitgang . Men zou ons blinden kunnen noemen die , zoniet het bestaan van het licht , dan toch op zijn minst het bestaan van het zien weigeren te erkennen .

Naast deze totale culturele en intellectuele anarchie leeft sinds de oertijd de orientale wijsbegeerte steeds voort . Met een streng intellectuele hiërarchische opvatting wordt deze heilige traditie mondeling aan een "elite" voortdurend doorgegeven . De vertegenwoordigers van deze wijsbegeerte zijn geen aanhangers van verschillende secten of "yuppie" beweging van de '60 of de '80 jaar . Het is een civilisatie, een volk die een van de mooiste voorbeelden van een oeroude "nog" levende traditionele beschaving blijft : de Hindoe samenleving . Huub Kuijpers zei eens dat je de Hindoe samenleving sinds de oertijd met een klok zou kunnen vergelijken , met het enige verschil dat je het niet hoeft op te winden , die loopt van zelf evenwichtig door . Onze wil naar verandering , snelheid en vooruitgang brengt deze samenleving in een situatie dat , rond het jaar 2000 , meer dan 300.000.000 mensen in India (ongeveer de totaal EEG bevolking anno 1987) daklozen zullen zijn en ver van een menselijke acceptable armoede grens zullen moeten leven. Een situatie die catastrofale proporties niet alleen voor India maar ook voor de hele wereld heeft aangenomen . Iedere mens is een kunstenaar , zei Joseph Beuys , dus iedere kunstenaar is ook een mens . En als iedere mens heeft hij de vrijheid te kiezen tussen zelfmoord of te willen leven .

Naar aanleiding van verschillende contacten , in India en in Nederland , met een aantal personen met zeer verschillende achtergronden , is het project " Fulco en het einde van een illusie" in het leven geroepen . In eerste instantie is het project gericht op een interdisciplinair onderzoek in de kunst . Verder willen wij dat ons benadering steeds binnen een metafysische kader blijft , d.w.z. binnen en systematische beschouwing die , na kritische analyse , de echte basis uit de materiele en spirituele menselijke activiteiten in de kunst en de religie te voorschijn laat komen . (religie , van het latijn religare : verbinden , d.w.z. het spiritueel element die de verbondenheid binnen de samenleving bevordert) .

Binnen dit kader willen wij de vergelijkingspunten en de aansluitingspunten opzoeken die tussen de occidentale en de orientale civilisatie overeenkomen .

Daarvoor willen wij de culturele tradities van Europa en van India gebruiken als basis voor het onderzoeken van de verschillende intellectuele aspecten van deze twee civilisaties, (wij gebruiken het woord intellect in de betekenis van begrip : d.w.z. een innerlijk en intuïtief begripsvermogen t.a.v. onze oorspronkelijke wortels) .

Het doel dat wij willen nastreven is het verbreden van de "verstandhouding" tussen de occidentale en orientale opvattingen en , met steeds wederzijds overleg , om aan een juist inzicht te komen ten aanzien van ons algemeen of beter van ons universeel intellectueel erfgoed . Het project " Fulco en het einde van een illusie " is een uitnodiging aan iedereen om een demarche , een dynamiek te creëren om in een evenwichtiger samenleving te willen leven.

Fulco is geen Hindoe , maar een westerse individu , of beter een Europeaan die binnen de EEG hoort . Een onbekende nummer voor wie deze drie letters geen betekenis heeft . Een onwetende die de dom van Assisi eens hoorde weerklinken met deze lofzang van Franciscus aan de zon :

" Geloofd zijt Gij , mijn God , voor al Uw creaturen ,
Boven alles voor Broeder Zon , die ons de dag brengt
En ons van zijn licht meegeeft ;
Heerlijk is hij , stralend met grote pracht ,
Sprekend tot ons over U , O Almachtige .
Geloofd zijt Gij , mijn God , voor zuster Maan en
De Sterren die Gij in de hemelen hebt geplaatst ,
Helder , dierbaar en rein .
Geloofd zijt Gij , mijn God , voor Broeder Wind ,
Voor lucht en wolken , voor alle soorten weer ,
Waardoor Gij het leven van al Uw creaturen
Mogelijk maakt "

JEAN DE LOZE WERKER